

Лъчезарни сонети 2018

Сборник с избрани 4+13 из 159 сонета от анонимен Първи всебългарски конкурс „Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет“ от Община курорт Вършец, 2018 г.

С подкрепата на „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ – съорганизатор, Национален литературен музей, Алманах „Огоста“, в. „Труд“, БНР „Радио Видин“, Регионална библиотека „Гео Милев“ – Монтана и вестник „Вършец“. Обявата е публикувана в Интернет, в. „Труд“, в. „Сега“, БТА, в. „Литературен вестник“, в. „Словото днес“ и в. „Вършец“.

Изданието на Сборника и изборът на 4+13 из 159 сонета е от „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ – съорганизатор на Конкурса.

Аз ли??? / Петър Кацаров

Пловдив

На Лъчезар Станчев
„Ще дойде ли поток от светлина,
широк и мощен,
за да измие
и теб „Комерсиал“,
и тая улица от мрак и кал!“

„Докосвам с устни и изпивам капката,
частица от небесната душа.“

Те си мислят, че мислят за всичко,
но не знаят със себе си що да
сторят в мрака, а уж се обичат
и твърдят, че творят за народа.

Те се мъчат живота да яхнат,
но не знаят, какво тук с Пегаса
да направят и смятат те смахнат,
щом си влюбен в това, що не гасне.

Те крещат, че вината е в тебе...
Не разбират, какво тук им свеждаш
с тази светла усмивка – потребна
на човешката, крехка надежда.

Стих ти свалям в нощта вместо шапка,
зърнал вечност у твоята капка!

Студен сонет / Калин Михайлов

София

Примамливото подло огледало
ме дебне пак, но как съм уморен
от този образ вечно отегчен,
привидно запечатал мойта цялост!

Ще трябва да му метна одеяло –
единственото в тоз апартамент
и нека да ми е студено, нека
да зъзне поетичното ми тяло!

Не ще се превъзнася то така,
не ще копнее все да се оглежда
във всякакви несбъднати надежди

и няма да се питам вече как
заплита ме в измамната си прежда.
Душата е по-истинска под скрежа.

Поети и жени / Константин Лаков

София

Сезоните на възрастта се сменят
и месеците профучават като дни.
Онази със косата ми се смее –
а аз все още мисля за жени.

Дочаках петдесет и пета есен.
Когато есенният дъжд валя,
усещам, че ме хваща плесен –
но аз все още мисля за жени.

Въртят ме кокалите, разни ишиаси
са ми на гости като у дома си –
но имам ли акъл да ми уври?
Поетите все мислим за жени.

Я вместо да ни давате награди,
бастисвайте ни още млади...

Есента е жена / Христина Главанова

Севлиево

Представи си, че срещнеш висока жена
с мокасини червени. И мокра коса.
С топиперо сако на кафяво рае...
Тя е птица и късното лято кълве.

Тази странна особа витае навред,
топлината попива и с пръсти безчет
по листата полага прощални бои,
но с отсенки, в които тъгата струи.

Щом се спусне и вейне вихрушково в мен
с къса сянка поляга смутения ден
в уморените летни безцветни триви.

Затова щом развее дъждовна коса,
разпознавам и себе с в тази жена
с листопадните багри и в мен придошли.

Издателство „Жанет 45“ и „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“

на 14 октомври от 17.00 часа,
в НДК - Литературен клуб „Перото“,
ще представят стихосбирката „Капка“
на Лъчезар Станчев, в избор и
подредба от Светлозар Игов.

Събитието е посветено на 110 г. от
рождението на „Поета на Усмивката“
с песен хит на Митко Щерев
и Трамвай № 5.

А) Полет / Любомир Чернев

София

Сред празната човешка суета
една усмивка ме настигна някак си.
Препречи и вълните. Спря на пясъка
и се обърна цяла към света.

Не я очаквах. Даже ме учуди!
И раздели ме с моето море.
И с детската мечта – да бъда буден,
щом любовта на пясъка ме спре.

Аз взрях се в нея... Колко дълги нощи
съм търсил своя път към красотата,
а всъщност тя до мене е била.

На този бряг следите ти все още
ги има... Аз държа те за ръката.
Ръцете ни превръщат се в крила!

Б) Яхния от безсмислици (и щипка истина) / Стефани Ангелова

Варна

Сонет за сбърканото ястие Вселената,
горещият ордьовър на живота
със привкус на димящо Сътворение –
величие, преглъщащо се с болка.

Сонет за супата безвкусна Съществуване;
наблъскана с подправки всевъзможни,
подсилващи една след друга чувството,
че винаги ще липсва нещо още.

Сонет случаен за кулинарията,
соляш кристалче след кристалче философия
в отчаян опит да спаси чинията
с отдавна киснала се за света теория.

Сонет за вечното, неоправдано търсене
на смисъл, даващ вкус с едно поръсване.

В) Обяснение в любов / Петя Александрова

София

Ти ми хващаш ръката и тя отмалява.
Тази моя ръка, уж послушна до днес,
тя е ангел, разнасящ благата вест:
„Радост! Слушайте – чудото става!“

Как да моля, да викам, да плача сега –
дланта ми лежи в твоята, като упоена.
Земята се врътна, зимата цъфна зелена,
от брезите премръзнали капят капки мъзга...

Не отпуская ръката ми нито за миг!
Дръж я като присъда, запечатана в плик...
Иначе ручейт млъква, звездите гаснат съвсем...

Ако трябва, бих прекарала вечност така –
цяла в думи, които няма да произнесем...
И ще прорастне ръката ми в твоята топла ръка.

Г) България / Иван Беловски

София

Страна свещена си за мен,
в пръстта ти спят незнайни войни
и твоите знамена достойни,
не са попадали във плен.

Една си ти на този свят,
като смъртта, като живота.
Мнозина виждат в теб Голгота,
далече търсят благодат.

Намират ли го там, не знам,
това не ме интересува.
Родино, ти си моят храм,

където с гордост се черкувам.
Не вярвам по света голям,
народ без теб да съществува!

Наградите от Първи Всебългарски конкурс
„Награда Лъчезар Станчев за поезия в
сонет“ от Община курорт Вършец '2018
бяха връчени от

Кмета инж. Иван Лазаров на 2 август
по време на „Празника на курорта,
минералната вода и Балкана – Вършец“.

ПЪРВА НАГРАДА:

Петър Кацаров за „Аз ли??“

ОТЛИЧИЕ:

Калин Михайлов за „Студен сонет“,
Константин Лаков за „Поети и жени“ и
Христина Главанова за „Есента е жена“.

Журито на конкурса: поетите
Бойко Ламбовски – председател и
Мартен Калеев, и литературната
проф. Румяна Л. Станчева се е
ръководило от принципа за висока
художествена стойност на текста, както и
от степента за формално съответствие на
формата „сонет“, съчетана с безспорна
стихотворна култура на авторите.

ОТЗИВИ

Общината във Вършец отчете
резултатите от националния литературен
конкурс на името на родения в града поет
Лъчезар Станчев. Благодаря на всички,
които изпратиха творби за конкурса, вие
направихте Вършец по-популярна
дестинация, прибавяйки към неговите
забележителности и романтиката на
нежната поезия, заяви кметът Иван
Лазаров...

Кметът на Вършец Иван Лазаров
даде дума, че общината ще направи
конкурса ежегоден.

(из Кмета.bg)

Кметът благодари на поетите и обеща
конкурсът да има и следващи издания.

(из БТА)

Бойко Ламбовски:

Имам честа да представя резултатите
от Първия Всебългарски конкурс за
„Награда Лъчезар Станчев за поезия в
сонет“ от Община Вършец '2018 г. с
подкрепата на „Фондация Лъчезар Станчев
за поезия“ – съорганизатор.

Бях много изненадан от резултатите,
които се получиха в този конкурс.
Очаквах, че като прощъпалник на това
амбициозно литературно издание ще се
съберат 20-30, максимум 40 участници.
159 сонета, скъпи българи. 159 в тази
най-висша форма на стихотворното
майсторство, наречено сонет. И съм
изключително радостен да ви кажа,
че връщането към тази класическа
форма сред българските поети е един
прекрасен знак за облагодоряване на
стихотворната култура.

За съжаление, уви, в днешното
време, в което високите образци отстъп-
ват често пред липсата на вкус, пред
ерзаца, това се случва и в поезията.
Сещате са за един анекдот,
разказан на диалект:
„Ти моеш ли да свириш на
акордеон?“ „Абе не съм
пробвал, ама моем
и да мом.“...

Продължава на следващата страница.

Сборникът ще бъде предствен на 14 октомври. Сайт „Бивалици“ www.slance.eu

ПОКАНА

По същия начин, започват да пишат някои хора днес, без да притежаватнеобходимото майсторство и без да притежаватобхват съзнанието, че е необходимо майсторство за всяка област на създанието.

„Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ и Община Вършец възраждат сонета чрез настоящия конкурс.

Чест прави на Община Вършец в лицето на г-н Кмета че подава ръка на музите. Моят скромнен опит, като човек обикалящ цяла България е показал, че тези селища които действително се обръщат към музите, те притежават не само културна аура, но някак по-бързо излизат от всякаква криза. По-бързо се възраждат. Защото както е нужна красотата, за да наредих думи една до друга, така е нужно да наредих добре мушкатата по прозорцата, да си направих добре къщата, да си направих добре дори до телата, в който ще привличаш туристи. Нещата са свързани. Във всичко това има красотата.

Лъчезар Станчев съгражданинът на Вършец, роденият тук поет, посланието му е обичайте се един друг, правете повече красота, радвайте се на този хубав свят наоколо. И затова, дай боже, да има дълъг живот този конкурс. И да мотивира най-добрите пера на България към все по-съвършени произведения.

Държа да подчертая, че конкурсът беше абсолютно анонимен. Ние които четяхме проф. Румяна Л. Станчева, Мартен Калеев и моя милост не знаехме изобщо кой е писал тези текстове. Дали не ги е писал някой наш лют враг, когото ще наградим, обаче няма как, защото не знаем кой ги е писал. **Това е, награждаваме само по естетически критерии. От тази гледна точка, това е най-чистият конкурс в който съм участвал до сега като жури.** Защото действително ние нямахме никакво понятие кой стои зад тези текстове. Може да е имало известни автори, които не са получили награда. Може всичко. Но, това е...

Мартен Калеев:

Днес България се дели на две, поети и бъдещи поети. Скъпи съграждани, уважаеми г-н Кмете Лазаров благодаря ви от сърце, че благодарение на вашата отзивчивост и гостоприемство Всебългарският конкурс за „Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет“ вече е факт. И то в рамките на традиционния Празник на минералната вода и Балкана. На наградните честито. На тези, които са изпратили и достойно са се представили, но не са спечелили призовите места, благодаря. И все пак се надаваме, че ще имат следващ шанс в следващите кръгове на конкурса. Защото мъдрите хора са казали: „Времето от камъка отхапва, но от писаното не.“

Проф. Румяна Л. Станчева:

Според регламента на конкурса "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет" отличихме сред многото участници в състезанието само 4 сонета. От конкурентното участие на повече от 150 поети се убеждавам, че мнозина продължават да ценят сонетната форма и да изразяват оригиналните си идеи, с чист ритъм и звучна рима. Девет века след създаването на тази европейска поетична форма, сонетът продължава да бъде бодър и обичан. Аплодирам поетите...

Д) Заклинание / Анелия Иванова

Вършец

На утрото в най-бляскавия сън,
когато слънцето целува небесата,
над моя град ехти камбанен звън
и той изгрява в нежност и позлата.
На младостта изящното лице
рисува времето – слуга на суетата.
Трептят сезони в свидното градче
и с боровия дъх заклеват ми душата,
щом в зряло пладне слънцето блести
и в снежна радост бързоструйна е реката,
да го жадувам в бури и в мъгли,
да го създавам тайно, в нощ на чудесата.
До сетния ми изгрев зарево да пръска
най-искрената обич - свята, вечна, дръзка!

Е) Сладка гушка / Анонимен

На М.

Страшно ме омая сладката ти гушка.
Тряска ме щастливо бясната вихрушка.
И без малка чашка и без люта чушка,
в съня ми гушка всичко ще клатушка.

Ето, че веднага преминава стреса.
Добре без намеса скачам в рок експреса,
щом ще видя тука чудно да се люшка,
твоята непокорна супер златна гушка.

Над вършешки хурки – кукли на Тодора
гушка се присмива и мъглее звора.
Няма вече бедни, няма прости хора.
Всички сме богати с гушка в кръгозора.

Що не вземе малко, сладко да поспинка
тая „моя“ гушка – смучка в градинка?

Ж) Достойнство – сонет / Елица Ангелова

Concord, California, USA

Какво, че океан си ти,
пък аз съм капчица нищожна?
Нали вълна да се роди,
без мен е просто невъзможно?

Нали и в облака съм пак
частица малка дъжд и сняг?
И с много други други като мене
бушувам в твоите вълнения.

Сезоните край мен летят,
но аз съм все една и съща.
Изчезна ли, за миг пресъхваш –
превърщаш се в пустинен път.

Не, аз съвсем не съм нищожна,
щом ти без мен си невъзможен.

З) Вършец / Йордан Йорданов

Русе

Не може толкова голямо чудо
извън сърцето ти да е в окви.
Градчето в тебе се разтваря лудо
с най-чистия си здравословен повик.

Балкана спуска плащове зелени,
хоро на място чинарите тропат.
От птича песен, алчно присвоена,
отстъпва тишината тук без ропот.

Макар че никога не ще отmine,
Поет лъчезарен пак минава
с усмивката си предана и свята.

По стъпките му ще буят цветята...
И вече знаеш по каква причина
тук всичко се нарича Незабрава.

И) Път към теб / Богдана Калъчева

Карлово

Престъпно къс е пътят ми до теб,
а път обратно още не съзирам.
Дори стихът ми тровам и нелеп
към теб и все към теб намира.
Към теб ме води всеки листопад,
среднощ се раждам с тишината.
Зовът на нечий класкон по обяд,
калинката пробягваща в тревата,
дори отровата в бензиновите пари,
не път към теб, а цяла магистрала
ми чертаят. И няма светочари
да ме спрат, и път ще стана цяла,
но нишката до теб ще си запазя.
Дори да е заплетена напразно.

К) Залез над Дунава / Росица Игнатова

София

Започваш ти от камерата лява на сърцето ми,
макар че (знае се) извиращи някъде в Баар.
Щом някой спомене за теб - лицето ми
прелива в багри слънчеви на хеклибар.

Където и да съм, аз нося в мене залеза:
познават ме със ярките му цветове,
с опасните течения, с тихата инвазия –
(на вид смирено) как навътре те влече.

Но твоите води се сменят – неизбежно е
със тях се сменя и цвета на моя ден...
Днес аленият залез избелява (нежно е) –
когато с цяла младост си далеч от мен.

Заспивам... Ако реката е във синьо
или бяло, не ме буди!
Дочакай я в червено, и тогава
по слънчевия път ме изведи!

Л) Снеготопене / Нико Стоянов

Бесарабия

Ни печалба, ни щета. –
Главоболно натъжена,
дебнешком кълве нощта
звънното снеготопене.

Сумрачната суета
ще привърши вече денем –
в тази снежна чернота
върху сънните терени

ще изсипе с лекота
февруарската вселена,
като искри от дланта,
шепа въглени студени

и ще плъзнат над степта
пламъчетата зелени...

М) Безсмислен сонет / Валери Станков

София

Далеч от теб – все по на юг,
а може би все по-на север,
животът тръгва си от тук,
додето отлети – forever! –

натам – към вечния приют,
де спят любовите ти близки,
летиш – мъдрец, мечтател, шут,
вечерял с кралските огризки,

кому си нужен? – помъдрял
във оглуляващата общност,
от кал създаден, ставаш кал,

дали си просяк, или крал,
дали изобщо си живял? –
или не си живял изобщо.

Н) Последният дъжд / Нели Станева

Берн, Швейцария

Тази нощ се изтече последният дъжд
и земята прошепна ми тихичко „Спри,
тук е мое пространство, минаваш отвъд.
Аз ще плача, а теб те родих да крещиш“

с радостта на дивак, на поток, на лавина.
Пий сега наобратно всички тези сълзи,
образ мой, плод от моята дивна градина.
В тези слаби ръце всичко силно държиш.“

Аз се хвърлих в тревата и жадно изпих
тази течност от нея, а после в небето
узати впих. И със себе си то ме покри,
и със лунни ръце изсуши ми сърцето.

Тази нощ се изтече последният дъжд.
Като хладна целувка на отиваш си мъж.

За авторите непредставени в Интернет

Анелия Иванова е учител от курорта Вършец.
Богдана Калъчева от град Карлово е учител
по английски език и вдъхновител.

Стефани Ангелова е ученичка в Първа
езикова гимназия, град Варна. Печели първа
награда за поезия в Конкурс „Живеем в земята на
Ботев“ и др. Посещава лит. клуб „Касталия“град
Варна с ръководител Магдалена Макова.

Анонимен е, може би, самият Шекспир, чел
за красотата на Вършец от Дора Габее?

За „поета на Усмивката“ в „Капка“
и неговия слънчев град в „Земя под слънце“ от
най-успешната за Царство България - 1939 г.

В поетическото присъствие на Лъчезар
Станчев разпознахме една тишина, останала в
миниатюр сред шумната патетика на много
негови съвременници.

Надежда Стоянова, 2017, „Тишина в
миниатюр“, сп. „Филологически форум“, бр.5.
Стихотворението („Ти се връщаш“) е според
мене съвсем пряка реплика към Далчев и то не
само защото съвпадат отиваният и
завръщаният се, но и защото тука е много
точен в това стихотворение. Дори бих казал не
е само автоинтерпретация, а интерпретация на
Далчевата поетика, в която продължават да
тежат „безмерно разочарования безбройни“. На
тях Лъчезар Станчев противопоставя „любов и
малка земна яра“. Това е противопоставянето на
тези двама поети.

Светлозар Игов, 2011, в Лъчезар Станчев
от 30 - те до игото на „Париж“ и „Усмивката“,
стр. 61. БАН-ИЛ Изд.център „Боян Пенев“, 2011.

Помня, че наизуст знаехме неговите неща и
всички се влияхме. А пък най-много Сашо
Вутимски и виждаме до ден днешен влиянието
на лъчезар-станчевия стих.

Валери Петров, 2004, „Поета на усмивката“,
изложба в НБКМ (док. запис 27.5.2004 г.)

И най-после един нов лауреат — младият
поет Лъчезар Станчев за сборката му "Земя под
слънце" в която в изящни и различни от
Каралийчевите звукови хармонии трепти
патетично същата обич към майката родна земя.

Йордан Бадев „Щастилиците от 1939“ За
Годишната награда поезия, в „Зора“, брой 6168

Онова, което отличава поезията на Лъчезар
Станчев, е преди всичко липсата на изкуствени
провиквания, нагласени пози, тържествени
изстъпления, с каквито в последните години
мнозина се опитаха да изнасилят нашия усет за
художественост.

Петър Динев, 1930, „Безшумни дни“, в.
„Литературен глас“, Год. 3, Брой 90, 22.11.1930

